

Arrest

nr. 70 624 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Bammat-Yurt, een dorp ten noorden van Khasavyurt, Dagestan.

U bent op traditionele en wettige wijze gehuwd met M. A. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie één zoon.

Op 5 december 2009 werd uw echtgenoot in jullie woning opgepakt. Hij werd 3 dagen lang vastgehouden en ondervraagd over zijn banden met R. M. (...), die door de autoriteiten werd verdacht van betrokkenheid bij een aanslag op 4 december 2009 tegen een controlepost. Door tussenkomst van uw schoonvader en mits het betalen van een vrijkoopsom van 7.000\$, kwam uw echtgenoot op vrije voeten. In de daaropvolgende maanden werd uw echtgenoot nog 5 keer gearresteerd en meegenomen voor verhoor; telkens werd hij dezelfde dag vrijgelaten.

Op 20 augustus 2010 kwam R. M. (...), bij een gerichte actie van ordediensten, om het leven. De daaropvolgende dag, in casu op 21 augustus 2010, werd uw echtgenoot voor de 7e keer gearresteerd en gedurende 24 uur vastgehouden. Uw schoonvader betaalde, via tussenpersonen, een vrijkoopsom van 3.000\$. Uw echtgenoot verbleef na zijn vrijlating bij een tante in Khasavyurt en dit tot jullie vertrek naar België.

Op 16 januari 2011 vertrok u, per auto en samen met uw echtgenoot en zoon, van bij de tante van uw echtgenoot in Khasavyurt naar Oekraïne. In Oekraïne stapte u over in een andere auto.

Op 19 januari 2011 kwam u in België aan en samen met uw echtgenoot vroeg u diezelfde dag asiel bij de bevoegde instanties."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Welnu, u verklaart voor het Commissariaat-generaal dat u om dezelfde redenen als uw echtgenoot /o. A. (...) (O.V. 6.754.335), asiel vraagt (CGVS, gehoorverslag 1, p.4).

U verklaart verder (CGVS, gehoorverslag 1, p.5) dat u uw asielmotieven aan deze van uw echtgenoot verbindt en daarnaast verklaart u persoonlijk geen problemen gekend te hebben, die volledig losstaan van de problemen van uw echtgenoot.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot Mo. A. (...) (O.V. 6.754.335) is genomen, alsook voor de bespreking van de door jullie neergelegde documenten, wordt dan ook verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen in Dagestan omwille van uw connectie met R. M. (...), die verdacht werd van een aanslag tegen een controlepost in Khasavyurt op 4 december 2009, waarbij 2 agenten gewond raakten, en die om het leven kwam bij een gerichte actie van ordediensten op 20 augustus 2010. Welnu, aangezien uw verklaringen op belangrijke punten te vaag of onaannemelijk zijn, slaagt u er niet in uw gehele asielrelaas aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u geen redelijke inspanningen hebt gedaan om meer informatie te vergaren over meerdere essentiële elementen in uw asielrelaas, hetgeen u in staat zou stellen uw actuele vrees voor vervolging accuraat in te schatten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen in uw herkomstland te wijten zijn aan uw contacten op een markt met R. M. (...). Daarom werd u de vraag gesteld of er andere mensen, die op de markt stonden, werden opgepakt in de periode rond 4 december 2009; u verklaart (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dit niet te weten, daar u niet meer naar de markt bent gegaan (na uw eerste arrestatie), maar u hebt niet geprobeerd om daaromtrent achteraf nog informatie in te winnen. U weet niet wat er met de familie of schoonfamilie van R. M. (...) is gebeurd (CGVS, gehoorverslag 2, p.6). Aanvankelijk verklaart u (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) dat u niet weet wat er met de vrouw van R. M. (...) is gebeurd, maar later verklaart u (CGVS, gehoorverslag 2, p.9) dat zij werd opgepakt op de dag dat R. M. (...) werd gedood; u weet echter niet zeker of zij aangehouden werd en u weet niet hoe lang zij heeft vastgezeten. Verder zou uw vader van kennissen vernomen hebben dat u vermoord zou worden, maar u weet niet van welke kennissen uw vader zulks vernomen heeft en bovendien hebt u ook hieromtrent geen informatie gevraagd aan uw vader (CGVS, gehoorverslag 2, p.7). Er werd u ook gevraagd of u weet of de daders van de aanslag van 4 december 2009 gevat werden; u verklaart dit niet te weten (CGVS, gehoorverslag 2, p.7) en aansluitend verklaart u (CGVS, gehoorverslag 2, p.8) dat u geen navraag hebt gedaan bij uw vader, daar het uw vader sowieso niet zou lukken om informatie te vergaren. Van u mocht echter verwacht worden dat u minstens enige poging zou ondernemen om meer informatie te verkrijgen via uw vader. Ten slotte werd u gevraagd of u via uw vader – of anderen – hebt laten informeren of er enige concrete aanwijzing bestaat dat u nog gezocht wordt; u erkent (CGVS, gehoorverslag 2, p.9) dat u uw vader ook op dit punt geen vragen hebt gesteld. Wel verklaarde u (CGVS, gehoorverslag 2, p.8) inzake concrete aanwijzingen, waaruit zou blijken dat u nog gezocht wordt, dat op het adres van uw ouders nog convocaties werden bezorgd en dat er enkele (oppervlakkige) huiszoekingen zijn gebeurd, maar ook daarover hebt u zich niet verder geïnformeerd. Welnu, op basis van al uw hiervoor beschreven verklaringen moet worden vastgesteld dat u geen redelijke inspanningen hebt gedaan om informatie te

verkrijgen over aspecten die betrekking hebben op uw verklaarde vrees voor vervolging. Het feit dat u dit hebt nagelaten, ondermijnt de aannemelijkheid van uw verklaarde problemen, maar bovenal de ernst van uw verklaarde actuele vrees in zeer aanzienlijke mate.

Er moet worden opgemerkt dat u over belangrijke elementen doorheen uw asielrelaas te vaag of te onwetend bent.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw eerste arrestatie vrijkwam door toedoen van uw vader. U weet niet met wie uw vader afspraken heeft gemaakt over uw vrijlating (CGVS, gehoorverslag 2, p.3). U weet niet aan wie het losgeld voor uw vrijlating moest betaald worden en u hebt het niet gevraagd aan uw vader (CGVS, gehoorverslag 2, p.3). Evenmin weet u (CGVS, gehoorverslag 2, p.3) of het losgeld rechtstreeks of onrechtstreeks aan de contactpersoon moest betaald worden en u weet niet of aan uw vader voorwaarden werden bekend gemaakt voor uw vrijlating. Welnu, er mocht van u verwacht worden dat u over de omstandigheden van uw vrijlating, na uw eerste detentie, meer informatie kon verschaffen, hetgeen niet het geval is.

Er moet verder opgemerkt worden dat u vaag bent over de plaats waar u uw vrouw terugzag na uw eerste detentie. Toen de vraag u voor de eerste keer werd gesteld (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) antwoordt u dat u sinds dat incident veel dingen vergeet en dat u er erg aan toe was. Vervolgens werd u gevraagd of u uw vrouw thuis terugzag na uw vrijlating of dat zij u mee is komen ophalen; u antwoordt (CGVS, gehoorverslag 2, p.4) dat uw vrouw u niet mee kwam ophalen. Pas toen de vraag u voor de derde keer werd gesteld, antwoordt u (CGVS, gehoorverslag 2, p.5) dat u denkt dat u uw vrouw thuis voor het eerst terugzag. Welnu, van een ingrijpende gebeurtenis als het weerzien van de partner na een eerste én 3 dagen durende detentie, mag verwacht worden dat men zich met stelligheid de plaats van weerzien kan herinneren, hetgeen bij u niet het geval is.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in totaal 7 keer werd gearresteerd. U verklaart (CGVS, gehoorverslag 2, p.6) dat u telkens op dezelfde plaats werd vastgehouden en u denkt dat het in de politieafdeling van Khasavyurt was. Na uw eerste arrestatie, in casu op 5 december 2009, werd u 3 dagen lang vastgehouden. Er werd u gevraagd waar u toen werd vastgehouden, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag 2, p.3) dat u denkt dat het in een politieafdeling in Khasavyurt was, maar u voegt eraan toe dat u daar absoluut niet zeker van bent. Welnu, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u maar liefst 7 keer op dezelfde plaats werd vastgehouden, mocht van u verwacht worden dat u met stelligheid de plaats van uw detentie kon situeren, hetgeen niet het geval is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de eerste en de laatste arrestatie exact in de tijd kunt situeren, maar wanneer u werd gevraagd of u van één van de 5 andere arrestaties data kunt noemen, beantwoordt u de vraag negatief (CGVS, gehoorverslag 2, p.5) en u verklaart het feit dat u de vraag niet kunt beantwoorden door te stellen dat u bij die 5 arrestaties slechts kortstondig (van 's morgens tot 's avonds) werd opgepakt. Welnu, er mocht van u niettemin verwacht worden dat u van ten minste één andere arrestatie een datum had kunnen noemen, aangezien u de eerste arrestatie (die reeds dateert van 5 december 2009) en de laatste arrestatie wél exact in de tijd kon situeren.

Welnu, op basis van uw hiervoor beschreven verklaringen, dient geconcludeerd te worden dat u op belangrijke punten van uw asielrelaas onaannemelijk vaag of onwetend bent. De vaststelling dat u dermate vaag en onwetend bent, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet worden opgemerkt dat u geen enkel materieel bewijs aanlevert van uw verklaarde problemen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat er nog convocaties en een medisch attest op uw naam zouden afgeleverd zijn. Echter, uw verklaringen inzake het niet kunnen voorleggen van voornoemde documenten is niet afdoende en bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid. Op de vraag of u nog aan belangrijke documenten kunt geraken, antwoordt u dat dit mogelijk het geval is en dat het zou gaan om convocaties (CGVS, gehoorverslag 1, p.6). Er werd u dan ook gevraagd waar deze convocaties zich zouden bevinden; u verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.6) dat ze vermoedelijk thuis (u bedoelt: in uw herkomstland) zijn, als niemand ze heeft weggegooid. Daarop verklaart u echter (CGVS, gehoorverslag 1, p.6) dat u geen navraag hebt gedaan over het bestaan ervan. U weet niet over hoeveel convocaties het gaat (3 of 4 of 5) en evenmin weet u wanneer uw vader ze heeft ontvangen. Op de vraag door wie dergelijke convocaties zouden afgeleverd zijn, verklaart u (CGVS, gehoorverslag 1, p.6) dit niet te weten; u vermoedt dat ze werden afgeleverd door de federale veiligheidsdienst FSB of de politie. Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd u nogmaals gevraagd wat er met genoemde convocaties zou gebeurd zijn, waarop u wederom antwoordt dit niet te weten (CGVS, gehoorverslag 2, p.9). Inzake een afgeleverd medisch attest dat mogelijk uw opname in een ziekenhuis, na uw eerste arrestatie, zou kunnen staven, verklaart u eveneens dat het zich mogelijk nog thuis (in uw herkomstland) zou bevinden (CGVS, gehoorverslag 1, p.7), maar u voegt eraan toe dat u nog geen navraag had gedaan. Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS, gehoorverslag 2, p.7) dat er mogelijk wel een medisch attest werd afgeleverd bij uw ontslag uit het ziekenhuis, maar wanneer u vervolgens werd gevraagd wat er met voornoemd attest is gebeurd, erkent u dit niet te weten (CGVS, gehoorverslag 2, p.7). Welnu, het feit dat u geen enkel begin van

bewijs van uw verklaarde problemen aanlevert, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid. Tevens hebt u nagelaten om inspanningen te doen om dergelijk bewijs te verkrijgen, wat ook afbreuk doet aan de ernst van uw verklaarde vrees.

Er moet opgemerkt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vlucht naar België en de daarbij aangewende reis- en identiteitsdocumenten.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in een auto vanuit Oekraïne naar België bent gereisd (CGVS, gehoorverslag 1, p.5) en dat u het gehele traject in dit voertuig aflegde. U weet alleen dat u via Duitsland naar België bent gereisd, voor het overige bent u in het ongewisse (CGVS, gehoorverslag 1, p.5). U weet niet via welk land u de EU bent binnengekomen (CGVS, gehoorverslag 1, p.5). U hebt onderweg niets gemerkt van paspoort- of grenscontroles (CGVS, gehoorverslag 1, p.5) en op de vraag of u onderweg (van Oekraïne naar België) op enig moment persoonlijk werd gecontroleerd antwoordt u negatief (CGVS, gehoorverslag 1, p.5). Welnu, aan dergelijke verklaringen kan slechts weinig geloof gehecht worden daar uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Bevestiging van het bij u vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid over uw reis, werd bovendien gevonden in uw verklaringen over het niet kunnen voorleggen van uw intern paspoort. U verklaart dat u enkel met uw intern Russisch paspoort en zonder internationaal paspoort naar België bent gereisd, evenals uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag 1, p.5). Er werd u naderhand gevraagd wat er met uw intern paspoort gebeurd is, waarop u verklaart (CGVS, gehoorverslag 1, p.7) dat het bij de passeur, die u van Oekraïne naar België bracht, is achtergebleven; bij het uitstappen in België bent u vergeten om uw documenten terug te vragen aan de passeur. Welnu, de vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onvoldoende bekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, bewust verborgen houdt. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw rijbewijs, uw geboorteakte en deze van uw echtgenote, en uw militair boekje voor; deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit en de identiteit van uw echtgenote, die hier niet betwist wordt. U legt eveneens uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst; evenmin wordt deze band, in het kader van uw asielaanvraag, betwist. U legt geen documenten neer die op enigerlei wijze uw problemen in uw herkomstland bewijzen. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet in staat om uw eerder gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen of om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Er dient bijgevolg te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u ruim 4 maanden zwanger bent."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 augustus 2011 als eerste middel een schending aan van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal, als "*quasi-jurisdictionele overheid*" (zie het verzoekschrift, p. 3), een aantal elementaire regels dient te respecteren maar voegt er aan toe dat het al te strikt toepassen van deze regels, deze regels inhoudelijk zou schenden.

Zij legt uit dat zelfs bij onwaarheden de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven en dat onjuiste verklaringen niet tot ongegrondheid leiden.

Zij stelt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn.

Zij voert aan dat zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekster verklaart vervolgens dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en tot het opsommen van beweerdelijke tegenstrijdigheden en dit "*om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen*" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekster meent dan ook dat het incorrect is dat wanneer de asielzoeker in zijn relaas verwijst naar derden en hun naam opgeeft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

Verzoekster acht dat dit in casu des te meer geldt aangezien zij gewag maakt van de naam R. M. die op 20 augustus 2010 bij een gerichte actie om het leven kwam.

Zij stelt zich de vraag waarom de commissaris-generaal eerst al de feiten, namen en data vraagt "*om vervolgens actief op zoek te gaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te gaan motiveren en dit op basis van beweerdelijke ongeloofwaardigheid bij gebreke aan voldoende details*" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Zij meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in "*Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië*" (sic) -die verbeterd zou zijn-, dat vervolgens gesteld wordt dat de verklaringen te vaag zijn en dat tot slot de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een "*model-vluchteling*".

Verzoekster benadrukt echter dat er in haar land van herkomst andere gebruiken gelden en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "*model-vluchteling*" zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoekster voegt hieraan toe dat elke aanvraag individueel dient bekeken te worden.

Verzoekster stelt dat er een “vast systeem” bestaat voor mensen afkomstig uit “Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië” (sic), waar wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekster.

Bovendien heerst er volgens verzoekster in haar land van herkomst een plaatselijke cultuur waarin zo weinig mogelijk vragen worden gesteld.

Verzoekster klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen; zij meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Het grieft verzoekster dat zij niet werd erkend als vluchteling, hoewel zij nochtans de waarheid vertelde. Volgens verzoekster faalt het systeem in België aangezien asielzoekers telkens wegens “te vaag” of “geen informatie gevraagd” niet worden erkend, zonder dat zelf een onderzoek wordt verricht.

Verzoekster herhaalt dat het niet opgaat om *“enerzijds te erkennen dat er folteringen, verdwijningen en dergelijke meer gebeuren, en wanneer dan gerapporteerd worden door personen die asiel aanvragen, niets onderzocht wordt en integendeel zomaar wordt afgewezen op basis van stereotype argumentatie die niets met de feiten te maken heeft, doch met de vergelijking met een zgn. “modelvluchteling”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Zij benadrukt vervolgens dat *“het pijnpunt zit in het feit dat deze vergelijking enkel verdoezelt wat zou moeten gebeuren en niet gebeurd is, een grondig onderzoek van de feiten door verzoekster en haar echtgenoot aangehaald”*.

In casu is er volgens verzoekster een schending van de artikelen 48/4 en 52 §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift als tweede middel een schending aan van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

De motieven die tegen haar worden opgeworpen acht zij niet correct; zij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de vragen, maar meent dat zij *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoekster laat gelden dat door de commissaris-generaal *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Zij benadrukt vervolgens dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoekster aan de situatie in haar land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen.

Zij legt ook uit dat zij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Zij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is; zij meent dat vragen stellen haar leven nog meer in gevaar had gebracht.

Verzoekster is van mening dat duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees; er kan van haar niet verwacht worden dat zij hiervan ook nog eens bewijsstukken voorlegt, hetgeen volgens haar onmogelijk is. Bovendien stelt verzoekster dat uit het gebrek van *“heel veel details”* ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen verzoekster stelt niet aannemelijk is.

Ook de stelling in de bestreden beslissing dat zij niet waarheidsgetrouw is geweest over haar vluchtroute, vindt verzoekster incorrect; zij onderstreept dat zij via mensensmokkelaars in België is geraakt. Zij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat de grensposten aan de buitengrenzen gemakkelijk omzeild kunnen worden en dat de controles niet zo streng zijn als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Verzoekster vindt het ook opvallend dat de commissaris-generaal wél aanvaardt dat in Rusland documenten gekocht kunnen worden, maar niet aanneemt dat de toegang tot het Schengengebied met geld kan worden afgekocht.

Tot slot laat verzoekster gelden dat *“gaan beweren dat dit onmogelijk zou zijn of niet zou gebeuren, is een paardebril opzetten en de werkelijkheid niet willen zien”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook een schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, een schending van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekster voert aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is en stelt dat er *“van een administratieve jurisdictie uiteraard mag verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt”* (zie het verzoekschrift, p. 8), wat volgens haar is gebeurd.

Verzoekster wijst er op dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoekster handelt vervolgens over de situatie in *“Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië”* (sic) en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precare situatie aldaar.

Verder meent verzoekster dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Tsjetsjenië en buurrepublieken. Verzoekster verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie dat stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Tot slot voert verzoekster aan dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens haar elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in haar thuisland daartegen geen beletsel is.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook een schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en een schending van het “fair play”-beginsel.

Zij laat gelden dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Zij stelt dat er geen enkel onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit *“Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië”* (sic); de situatie in Dagestan dient volgens verzoekster in concreto beoordeeld te worden.

Wat betreft de situatie aldaar verwijst zij *“naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Verzoekster herhaalt dat het niet opgaat enerzijds te aanvaarden dat er in haar land van herkomst sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies en anderzijds haar de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren door te stellen dat er sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers en verder te beweren dat haar relaas ongeloofwaardig is.

Verder voert verzoekster in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 15 sub C richtlijn 2004/83/EG, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt dienaangaande dat *“verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië/Dagestan worden niet in vraag gesteld”* (sic).

Zij laat gelden dat het Hof van Justitie stelt dat voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus het niet nodig is dat een persoonlijke bedreiging wordt aangetoond in het land van herkomst doch dat een algemeen risico en een willekeurig geweld volstaat. Volgens verzoekster dient de commissaris-generaal zich ervan te vergewissen dat zij, ongeacht de geloofwaardigheid en de gegrondheid van haar relaas, geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar haar land, zoals voorzien in artikel 3 juncto artikel 13 EVRM.

Bovendien moet volgens verzoekster uit de motivering van de bestreden beslissing blijken dat een werkelijk onderzoek gebeurd is betreffende artikel 3 EVRM. Verzoekster meent echter dat er sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Dagestan, die geenszins in concreto getoetst is geworden.

Verzoekster vraagt haar beroep tegen de afwijzing van haar asielaanvraag gegrond te verklaren.

2.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoekster argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoekster toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoekster uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoekster laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De opmerkingen van verzoekster over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek -onder andere naar de personen die verzoekster bij naam heeft genoemd, namelijk R. M. -, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Betreffende verzoeksters stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van “model-vluchteling”, benadrukt de Raad dat het verzoekster is die moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is, dat zij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat zij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoeksters bewering dat de vergelijking met een “model-vluchteling” niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden bekeken, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht.

Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene objectieve situatie in Dagestan die volgens zijn opzoekingen op dat ogenblik geldt.

Verzoekster schetst in haar verzoekschrift meerdere keren de situatie in “Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië” (sic) en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de gevechtshandelingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en precaire situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende het gebrek aan kennis en de weerhouden vaagheden, maakt verzoekster meerdere keren gewag van de cultuur in haar land -alwaar zo weinig mogelijk vragen worden gesteld-.

Dit blijven echter blote beweringen aangezien verzoekster geen enkel document ter staving van deze verklaringen voorlegt.

Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De vastgestelde vaagheden en onwetendheden betreffen bovendien niet louter zaken waar verzoekster en haar echtgenoot zich bij anderen over hadden moeten informeren, maar eveneens zaken die zij zelf hebben meegemaakt, zoals de plaats waar verzoekster haar echtgenoot terug zag na zijn eerste detentie en de exacte situering in tijd van de 5 overige arrestaties van verzoeksters echtgenoot. Verzoeksters echtgenoot werd eveneens verweten weinig informatie te kunnen verschaffen over de omstandigheden van zijn vrijlating na zijn eerste detentie, informatie die hij nochtans eenvoudigweg van zijn vader had kunnen bekomen.

De door verzoekster opgeworpen argumenten zijn dan ook allerminst afdoende om het geheel van vastgestelde onwetendheden en vaagheden te weerleggen of te ontkrachten.

Aangaande de vluchtroute verklaart verzoekster dat zij hierover wél eerlijk was, dat haar op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en alleszins niets te zeggen en dat het algemeen geweten is dat de grensposten van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kunnen worden.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het uitgesloten is dat men niet zelf zijn identiteitspapieren moeten voorleggen aan de grenscontrole bij binnenkomst in de Schengenzone.

Waar verzoekster het opvallend acht dat de commissaris-generaal aanvaardt dat documenten kunnen worden gekocht in zijn land doch niet dat geld de toegang tot de Schengenzone kan bewerkstellingen, merkt de Raad op dat verzoekster geen bewijzen aanbrengt dat de toegang tot de Schengenzone kan worden afgekocht. Verzoekster toont niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits betaling de controles zouden kunnen worden omzeild.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden, kan leiden tot erkenning, beperkt zij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat zij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de voormalige Vaste Beroepscommissie, is niet dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoekster voert een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging door in de bestreden beslissing enkel te verwijzen naar vorige beslissingen. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing op geen enkel moment naar een eerdere beslissing verwijst.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom haar subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus

ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoekster is tevens van mening dat er *“geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië”* en dat *“deze situatie in Dagestan in concreto diende beoordeeld te worden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Dagestan werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, concludeert de commissaris-generaal terecht dat *“niettemin kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld”* en dat er *“actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeksters bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit *“Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië”* (sic), haar stelling dat het niet noodzakelijk is dat zij aantoonde dat zij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en haar verwijzing naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de penibele situatie in *“Tjetjenië/Dagestan”* (sic) benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoekster een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoeksters stelling dat er in Dagestan tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen blijft aldus een blote bewering.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

De vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeksters echtgenoot geen redelijke inspanningen heeft gedaan om meer informatie te vergaren over meerdere essentiële elementen in het asielrelaas, het feit dat verzoeksters echtgenoot over belangrijke elementen van zijn asielrelaas vaag of onwetend is, het gebrek aan enig materieel bewijs, de ongeloofwaardige verklaringen inzake de vlucht naar België en de daarbij aangewende reis- en identiteitsdocumenten en het niet kunnen voorleggen van een intern paspoort, blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het

administratief dossier blijkt dat de verzoekster voor verhoor werd opgeroepen, dat zij tijdens de verhoren van 11 mei 2011 en 16 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van advocaat Blomme.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE